

af samme. Manden er uberttiget til uden Hustruens Samtykke at bortgive, afhænde, pantsætte eller bortleje fast Ejendom paa Landet, som af hende er indbragt i Fællesboet.

Hvis Manden i Fællesejets Bestyrelse viser Uforstand eller Letsindighed, kan Hustruen kræve Skifte og sin Part udlagt som Særeje.

Hvor der ved Ægtepagt er oprettet Særeje, har hver af Ægtefællerne Raadigheden over og Bestyrelsen af sin Formue uafhængig af den anden.

6. Kvinder kan ifølge Lov 20. Juni 1889 om Folkeskolen vælges ind i Skolestyrene, der har en betydelig Myndighed, samt i Tilsynsudvalg.

7. Lov 18. Juni 1884 giver Kvinder samme Adgang som Mænd til at bestyre og drive Apotek — Hustruer dog kun for saa vidt de er fuldt raadige over deres egen Formue.

8. Kvinder har adskillig større Adgang end hos os til Bestillinger under Post-, Telegraf- og Jernbanevæsenet saavel som i Ministerierne. Der er derhos al Udsigt til, at der i en nær Fremtid vil blive givet Kvinder Adgang til under samme Betingelser som Mænd at blive Professorer ved Universitetet — det er anbefalet af alle Fakulteterne undtagen det theologiske — samt Sagførere.

9. Kvinder har Adgang til Real- og Latinskoler (1885—1886) og til Statsseminarierne (Lov 14. Juni 1890) samt til Legater og Stipendier ved „Universitetet“, forsaavidt ikke særregne Bestemmelser er til Hinder derfor (Lov 14. Juni 1884).

Endelig bør fremhæves, at Stortinget den 28. Juni 1893 med 58 Stemmer mod 56 vedtog, at Kvinder skulde have Stemmeret i Stat (og Kommune?) efter de nu for Mænd gældende Regler, men da der til en saadan Lovforandring kræves $\frac{2}{3}$ Stemmers Flertal, er det endnu ikke blevet til Lov.

Det ses altsaa, at der ganske vist endnu er langt tilbage, ogsaa i Norge, men der er dog Fart i Bevægelsen. Gid det samme kunde siges hos os!

Endnu blot en sproglig Bemærkning. Det er ret mærkeligt, at Redaktøren af „Nylænde“ her pletter sit Sprog ved flere slemme „fremmede“ Ord, som sikkert ogsaa paa Norsk maatte kunne erstattes med mere hjemlige. Jeg nævner alene for „Forordet“ følgende: „Tendents“, „funktionere“, „Institutioner“, „Impulser“, „Konsekvenser“, „epokegørende“ og „reagere“. Derimod skal jeg indrømme, at en Del af den Slags Udtryk ikke kan lægges Forfatteren her til Last, idet de nødvendig hænger sammen med det ualmindelig „gebrokne“ Sprog, som endnu har Hjemmel i det norske Statsliv, f. Eks. „Konstitution“, „Repræsentant“, „Komité“, „Kriminalloven“, men Ord som „resultere“, „generel“, „Revision“, „Damer“ o. s. v. kommer dog paa Forfatterens egen Rækning.